

Sternasty wjazor.

Tak ať som wam zora powedať, psche-
porašcho Robinson jaden žen kaž drugi a
to tšchi lěta dkujko. A tak dalofo mēnišcho,
až běšcho jogo zokn gotowy? — Och, ten
bom neběšcho sa ten zaš rasa podrubany
a by Robinson spokojom byt, gabu sa jogo
myšlu we tšich ab styrich lětach šwoj zokn
gotowy mē. Ale Robinsonu še newostuži
tafeg žurneg žěta, a zo by tež drugego sa-
chopišch dejak? Nězo žětašch pak derběšcho
mějch.

Jaden žen pak še Robinson myšlašcho:
„ja som južo tak dkujko na tej kupě a
hyschczi nejnaju ten kraj, we kotrymž bydlim;
to nej pschawě wotemno. A chto wě, zo
by hyschczi rědnego a dobrego na tej kupě
namatať, gab ju wot jadnogo końza až do
drugego pschechojžik. To nej pschawě, až
še tak bojm. Gabu žiwe luže, abo tergate
šwěreta how byli, ga by mē šchať niži ras
na wozu pschischli.“

Pěišch: „Kak welifa ga běšcho ta kupa?“

Nan: Wona běšcho wo tšchi mile dkujka
a skoro tež tak šchyroka. — A Robinson
pschigotowa hyschczi žinža šchyfno k šwojomu
drogowanú. Na druge žajtšcho položy
Robinson šchyfnu jěž, kenž šobu brašcho,
na jadnu wot šwojich starých lamow, aby
ju našla; won šam pak wese bron a huda
še na drogu. Tak wěle ať možno wosta
won we bližy morja, dofulž dšyměj do lěža
še bojašcho dla žiwých šwěriškow.